

Tredfindstyvende Møde.

Lirsdagen den 6te April Kl. 1 $\frac{1}{2}$.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtaget.

Første Viceformand (Krieger): Fra Folkethingets Formand har jeg modtaget ovensendt Forslag til Lov om gift Kvindes Raadighed over, hvad hun erhverver ved selvstændig Virksomhed, da der er foretaget Ændringer i det af Landstinget vedtagne Forslag. Sagen er tilfjættet det vedkommende Udvalg.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Ophævelse af Skibsafgiften.

(1ste Behandling findes i Tidenden Sp. 522 fg.; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 743 fg.)

Den af Udvalgets Flertal foreslaaede motiverede Dagsorden fattes under Forhandling.

Ordføreren (Mazén): Som det høie Thing vil se af den omdelte Betænkning, har der til en vis Grad herstet Enighed mellem samtlige Udvalgets Medlemmer, idet vi have været enige i den Betragtning, at dette høie Thing selvfølgelig ved denne Leilighed som overhovedet vil gjøre, hvad der staar i deis Magt for at naae til Enighed med det andet Thing. Det foreliggende Forslag er jo kommet til os efter at være enstemmig vedtaget i det andet Thing, og vi have da anset det for en Selsfølge, at saa langt, som ærede Medlemmers Overbevisning paa nogen Maade tillod det, vilde de søge at imødekomme det Ønske fra det andet Thing, som er udtalt der. Men længere gaar Enigheden heller ikke, thi naar der saa blev Spørgsmaal om, hvor langt vi mente at kunne gaa for at vise denne Imødekommen, saa stilledes vi os i et Flertal og et Mindretal. Mindretallet i Udvalget har ment at kunne anbefale Thinget at vedtage Forslaget uforandret saaledes, som det foreligger. Dertil har Flertallet ikke paa nogen Maade set sig istand, og naar vi have tilladt os at anbefale det høie Thing at vedtage den Dagsorden, hvormed vi have fore-

flaaet at afslutte denne Sags Behandling, saa er det først og fremmest et Udtryk for den Erkjendelse, at vi ikke kunne anse det for ønskeligt, at Forslaget om Ophævelse af Skibsafgiften vedtages saaledes, som det nu foreligger det høie Thing, og vi ere naaede til denne Erkjendelse endog saa ganske affet fra Betragtningen af Skibsafgiftens Natur i og for sig, ganske affet fra Spørgsmaalet om Ænskeligheden af dens Ophævelse eller dens Bevarelse, thi i saa Henseende tror jeg, at ethvert af Flertallets Medlemmer forbeholder sig sin Mening. Jeg skal derfor heller ikke gaa nærmere ind paa dette Punkt, uden forsaavidt Dagsordenens Motivering maatte føre det med sig. Vi ere derimod gaaede ud fra den Hovedbetragtning, at naar Spørgsmaalet var, hvorvidt en Stat skal ophæves eller ikke, kunde man ikke først og fornemmelig tage Hensyn til de Indvendinger, der kunne reises imod Skattens Bessaffenhed. Jeg tror, at det at opfinde en Stat, mod hvilken Indvending lader sig fremsføre, og som tilslige er praktisk brugelig, saaledes at den, skjøndt theoretisk mest rationel, dog ikke praktisk blev mest utaalelig, er en Kunst, som er forbeholdt Fremtidens Finansministre. Saaledes som Forholdene staa, maa man holde sig til det givne Grundlag og kun lempe det paa de Punkter, hvor de Indvendinger, der kunne reises, blive saa afgjørende, at man af Hensyn dertil maa erkjende, at der er en berettiget Grund til at lempe i det bestaaende Skattegrundlag. Men naar saa Spørgsmaalet altsaa bliver, hvorvidt der er Grund til at foretage en saadan Lempelse, saa er der jo et Hensyn, som navnlig maa være det afgjørende, nemlig dette: Kan Statskassen undvære denne Indtægt? Thi hvis det findes ikke at være Tilfældet, ja, saa maa man beholde de Skatter, man har, og finde sig i de Ulemper, de afføde, indtil det lykkes at tilveiebringe en bedre Ordning. Vilde man nemlig opgive de Skatter, man har, af Hensyn til de Indvendinger, der kunne reises mod dem, saa kunde det let findes, at man maatte opgive den ene efter den anden og tilfjæst staa uden Indtægter og blot med Udgifter. Det var et Resultat, som ikke vilde være heldigt. Men spørge vi da, om Skatten kan undværes, saa er den, hvis Stemme i saa Henseende maa være den afgjørende, Finansernes ansvarlige Styrrer. Det maa først og fremmest bero paa hans Erklæring, hvorvidt det kan forsvares for Statskassens Skyld at opgive en saadan Stat, og da nu den høitæredede Finansminister har ment, at man af Hensyn til de forubseelige Udgifter, der maatte komme til at paahvile Statskassen, ikke kunde forsvare at opgive en saadan Indtægt som den, hvorom her var Spørgsmaal, af henved 800,000 Kr. aarlig, uden at der ad anden Veis stiftedes Statskassen et Vederlag, har det været